

DUH IZ SUSEDSTVA

R. L. STAJN

Prevela
Dijana Đelošević
■ Laguna ■

Naslov originala

R. L. Stine

THE GHOST NEXT DOOR

Copyright © 1993 by Scholastic Inc.

All rights reserved. The Goosebumps book series created by
Parchute Press, Inc.

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA

GOOSEBUMPS and GROZOMORA logos are registered
trademarks and/or trademarks of Scholastic Inc.

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

DUH IZ SUSEDSTVA

Hana nije bila sigurna da li ju je probudilo pucketanje ili odsjaj žutih plamičaka.

Brzo se uspravila u krevetu i u čudu zurila u vatru koja ju je opkolila.

Vatra se mreškajući proširila po njenom toaletnom stoliću. Tapete su se uvijale a potom topile pod sažičnim plamenovima. Vrata ormara su već izgorela dok je ona gledala kako vatra skače s police na policu.

Čak je i ogledalo bilo u plamenu. Hana je videla svoj tamni odraz negde iza zida treperave vatre.

Požar se brzo proneo po čitavoj sobi.

Hana se gušila od gustog, oporog dima.

Bilo je isuviše kasno da vrišti, ali je to ipak učinila.

Kako je lepo kad shvatiš da je sve to samo san.

Hana je sedela u krevetu suvih usta i ustreptalog srca.

Nema pucketavih plamenova, niti poskakivanja žutih i narandžastih klobuka.

Nema ni zagušujućeg dima.

Iako joj se učinio stvaran, bio je to samo san.

Užasan san.

„Uh! To je stvarno bilo zastrašujuće“, promrmljala je Hana sebi u bradu, zavalila se u jastuk i sačekala da srce prestane divlje da joj lupa. Sivoplavim očima se zagledala u prijatnu belinu tavanice.

Hana se još uvek prisećala crnog, nagarenog plafona, izuvijanih tapeta, plamenova koji ližu uvis pred ogledalom.

„Barem mi snovi nisu *dosadni*“, zaključila je. Zbacivši lagani prekrivač, pogledala je na sat na stolu. Tek je osam i petnaest.

Pitala se kako je moguće da je tek osam i petnaest. Činilo joj se kao da je spavala čitavu večnost. Nije znala koji je dan u nedelji.

Teško je znati koji je dan u nedelji u ovo letnje doba kada se dani prelivaju jedan u drugi.

Hana je bila usamljena za letnji raspust pošto je većina njenih prijatelja otišla na letovanje s roditeljima ili u letnji kamp.

Malo toga zanimljivog ima za jednu dvanaestogodišnjakinju u gradiću poput Grinvud Folsa. Pročitala je dosta knjiga, mnogo gledala televiziju i vozikala se biciklom po gradu u potrazi za društvom.

Sve je dosadno.

Hana je zato danas ustala iz kreveta sa osmehom na licu.

Živa je!

Njena kuća nije izgorela do temelja i ona nije ostala zarobljena iza pucketavog vatrenog zida.

Obukla je drečave zelene kratke pantalonice i jarkonaranđastu majicu bez rukava. Roditelji su je stalno začikavali da je daltonista.

„Ostavite me na miru! Pa šta ako volim jarke boje“, uvek bi im odgovorila.

Jarke boje. Baš kao plamen oko njenog kreveta.

„Hej, snu – *gubi se!*“, promrmljala je. Na brzaka je prošla četkom kroz kratku plavu kosu, a zatim sišla do kuhinje odakle je sa šporeta dopirao miris jaja i slanine.

„Dobro jutro svima“, veselo je zacvrkutala Hana.

Bila je srećna i što vidi Bila i Herba, svoju šestogodišnju braću blizance.

Napasti. Najbučniji gnjavatori u Grinvud folsu.

Dobacivali su se plavom gumenom loptom preko doručka na postavljenom stolu. „Koliko puta treba da vam kažem da nema igranja loptom u kući“, rekla je gospođa Ferčajld, okrećući se od šporeta kako bi ih ukorila.

„Milion“, rekao je Bil.

Herb se nasmejao jer je smatrao da je Bil jako zabavan. Obojica su mislili da su neviđeno zabavni.

Hana je stala iza svoje majke i čvrsto je zagrlila oko struka.

„Hana, prestani“, povikala je majka. „Umalo da oborim jaja!“

„Hana, prestani! Hana, prestani!“ Blizanci su oponašali svoju majku.

Lopta je odskočila s Herbovog tanjira, odbila se o zid i pala na šporet, na samo pedalj od tiganja.

„Dobar udarac, majstore“, začikavala ih je Hana.

Blizanci su se zvonko smejali.

Gospođa Ferčajld se brzo okrenula i mrko ih pogledala. „Ako lopta uleti u tiganj, poješćete je uz jaja!“, zapretila im je zamahnuvši viljuškom.

Dečake je to još više zasmejalo.

„Danas su baš raspoloženi za šegačenje“, rekla je Hana osmehujući se. Kada bi se smejala, na jednom obrazu bi joj se pojavila jamica.

„A kad su pa *ozbiljni?*“, pitala je majka, bacivši loptu u hodnik.

„Ja se danas *izvršno* osećam!“, izjavila je Hana, gledajući kroz prozor u plavo nebo bez ijednog oblačka.

Majka ju je podozrivo posmatrala. „Zašto?“

Hana je slegnula ramenima. „Jednostavno se tako osećam.“ Nije htela da ispriča majci za košmar, i kako je dobar osećaj kad si živ. „Gde je tata?“

„Otišao je na posao ranije“, odgovorila je gospođa Ferčajld, okrećući viljuškom traku slanine na drugu stranu. „Neki od nas nisu slobodni čitavo leto“, dodala je. „Šta ćeš danas raditi, Hana?“

Hana je širom otvorila vrata frižidera i izvadila sok od pomorandže. „Pa, ništa posebno. Znaš već. Ništa posebno.“

„Žao mi je što se toliko dosađuješ za letnji raspust“, rekla je majka i uzdahnula. „Prosto nismo imali novca da te pošaljemo u letnji kamp. Možda sledeće godine...“

„Mama, u redu je“, veselo joj je odgovorila Hana. „Dobro se zabavljam, stvarno.“ Obratila se blizancima: „Dečaci, kako su vam se dopale one priče o duhovima od sinoć?“

„Nisu bile strašne“, brzo je odgovorio Herb.

„Uopšte nisu bile strašne. Tvoje priče o duhovima su glupe“, dodao je Bil.

„Meni ste izgledali prilično uplašeno“, navaljivala je Hana.

„Pretvarali smo se“, rekao je Herb.

Podigla je pakovanje soka od pomorandže. „Hoćete malo?“

„Je l' kašasti?“, pitao je Herb.

Hana se pretvarala da čita etiketu na pakovanju. „Da. Ovdje piše 'sto posto kaša od pomorandže'.“

„Mrzim pulpu!“, izjasnio se Herb.

„I ja!“, složio se Bil, nameštajući grimasu.

Nije to bilo prvi put da se za doručkom raspravlja o pulpi u soku od pomorandže.

„Zar ne možeš da kupiš sok od pomorandže bez pulpe?“, pitao je Bil majku.

„Je l' možeš da nam procediš sok?“, zapitao je Herb Hanu.

„Je l' mogu ja da pijem sok od jabuke?“, pitao je Bil.

„Ja neću sok. Hoću mleko“, odlučio se Herb.

Ovakva bi rasprava obično razgnevila Hanu, ali je danas reagovala bez ljutnje. „Stižu jedan sok od jabuke i jedno mleko“, rekla je razdragano.

„Stvarno si veoma raspoložena ovog jutra“, primetila je majka.

Hana je dodala Bilu sok od jabuke, koji je on istog časa prosuo.

Hana je posle doručka pomogla majci da raspredi kuhinju. „Lep dan“, rekla je gospođa Ferčajld gledajući kroz prozor. „Ni jednog jedinog oblaka. Kažu da će biti 32 stepena.“

Hana se nasmejala tome što njena majka stalno prenosi vremensku prognozu. „Možda se provozam na biciklu pre nego što postane mnogo vruće“, rekla je svojoj majci.

Izašla je na zadnja vrata i duboko udahnula. Topao vazduh je mirisao slatko i sveže. Gledala je kako u vrtu dva žuto-crvena leptira uporedo lepršaju.

Preko travnjaka je stigla do garaže u nekoliko koraka. Negde niz ulicu čulo se tiho, jednolično zujanje kosilice za travu.

Hana se zagledala u vedro plavo nebo dok joj je sunce grejalo lice.

„Hej, čuvaj se!“, začuo se uznemireni povik.

Hana je osetila oštar bol u leđima.

Preplašeno je uzdahnula kada je pala na zemlju.

Hana je pala dočekavši se na laktove i kolena. Brzo se okrenula da vidi šta ju je udarilo.

Bio je to dečak na biciklu. „Izvini“, rekao je. Poskočio je s bicikla i pustio ga da padne na travu. „Nisam te video.“

Nosim drečavu narandžastu i zelenu odeću, pomislila je Hana. *Kako to da me nije video?*

Ustala je i obrisala mrlje od trave s kolenâ. „Joj“, promrmljala je i mrko ga pogledala.

„Probao sam da zakočim“, tiho je rekao.

Hana je primetila da ima jarkocrvenu kosu, narandžastu skoro kao bombona od kukuruza, smeđe oči i pegavo lice.

„Zašto voziš po mom dvorištu?“, pitala ga je Hana.

„*Tvom dvorištu?*“ Zaškiljio je u nju, u neverici. „Od kad to?“

„Još od pre mog rođenja“, oštro mu je uzvratila Hana.

Izvadio joj je list iz kose. „Živiš u toj kući?“, pitao ju je, pokazujući.

Hana je klimnula glavom. „A gde *ti* živiš?“, bila je uporna Hana dok je proveravala laktove koji su joj bili prljavi, ali ne i izgrebani.

„U susedstvu“, rekao je i osvrnuo se ka kući od sekvoje u rančerskom stilu, preko puta prilaza za automobile.

„Kako?“, iznenađeno je uzvratila Hana. „Nemoguće da živiš tamo!“

„Zašto da ne?“, pitao je dečak.

„Ta kuća je prazna“, odgovorila je proučavajući ga. „Prazna je još otkad su se Dodsonovi iselili.“

„Više nije“, rekao je. „Ja živim tamo s mamom.“

Hana se pitala kako je moguće da neko može da se doseli u susedstvo a da ona to ne zna.

Pomno je posmatrala dečaka i razmišljala o tome kako se prethodnog dana tu igrala s blizancima, i kako je kuća bila neosvetljena i prazna.

„Kako se zoveš?“, pitala ga je.

„Deni. Deni Anderson.“

Ona mu je rekla svoje ime. „Izgleda da smo susedi“, rekla je. „Ja imam dvanaest godina, a ti?“

„I ja.“ Sagnuo se da proveriti bicikl. Uzeo je busen trave koji se upleo u lanac na zadnjem točku. „Kako to da te nikad ranije nisam video?“, pitao ju je s nevericom.

„Kako to da ja *tebe* nikad pre nisam videla?“, odgovorila mu je.

Slegnuo je ramenima. Kapci su mu se u uglovima očiju nabrali kad se stidljivo nasmešio.

„Pa, jesi li se skoro doselio?“, pitala je Hana, pokušavajući da razreši tu zagonetku.

„Ne“, odgovorio je, usredsredivši se na bicikl.

„Ne? Koliko dugo živiš tu?“, pitala je Hana.

„Neko vreme.“

Hana je pomislila kako je nemoguće da se doselio u susedstvo a da ona to ne zna. Ali pre nego što je uzvratila, začula je visoki glas koji ju je dozivao iz kuće. „Hana! Hana! Herb

neće da mi vrati *gejmboj!*“ Bil je stajao na zadnjem tremu, oslonjen na spoljna vrata.

„Gde je mama?“, doviknula je Hana. „Ona će ti vratiti igricu!“

„Dobro.“

Spoljna vrata su se s treskom zalupila kada je Bil ušao da potraži gospođu Ferčajld.

Hana se okrenula da nastavi razgovor s Denijem, ali je on nestao bez traga i glasa.

Pošta je obično stizala malo posle podneva. Hana se nestrpljivo sjurila do kraja prilaza za automobile i snažno otvorila vratanica poštanskog sandučeta.

Nije bilo pošte za nju. Nije bilo nikakve pošte.

Razočarana, požurila je u svoju sobu da napiše pismo i izgrdi svoju najbolju prijateljicu Džejnu Pejs.

Draga Džejni,

Nadam se da se lepo provodiš u letnjem kampu, ali ne previše lepo – jer si prekršila obećanje koje si dala. Rekla si da ćeš mi pisati svakog dana, a ja još uvek nisam dobila ni glupavu RAZGLEDNICU.

Toliko mi je DOSADNO da ne znam šta da radim! Ne možeš da zamisliš koliko je dosadno u Grinvud folsu kad nema nikoga. Kao da sam UMRLA.

Gledam televiziju i puno čitam. Veruješ li da sam pročitala svu lektiru za ovu godinu? Tata je obećao da će nas voditi na kampovanje u Miler vuds – ŠTO JE JAKO UZBUDLJIVO – ali radi skoro svakog vikenda, stoga ne verujem da ćemo ići.